

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.463 van 22 februari 2000
in de zaak A. 85.471/VII-18.891.**

In zake : XXX,
wonende te BRUGGE,
Moerstraat 96

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 16 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 6 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. GOETHALS die, loco R. MICHOLT, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Somalische nationaliteit, komt België binnen op 9 november 1998 en verklaart zich op 10 november 1998 vluchteling.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Somalisch, met behulp van een tolk.

1.3. Op 23 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 12 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde te behoren tot de Asharaf-clan en afkomstig te zijn uit Mogadishu. In het begin van de oorlog in Mogadishu werd haar huis aangevallen en geplunderd en werd iedereen geslagen. In 1993 verhuisde ze met haar moeder naar een tante in Medina, wiens man lid was van de Haber Gedir-militie. Enkele weken na de dood van deze laatste, eind 1995, werd hun huis door een (voor betrokkene onbekende) militie aangevallen. Zij en haar drie zussen werden in verschillende auto's weggevoerd en ze werd in een groot huis opgesloten, samen met vijf andere vrouwen. Daar moest ze dwangarbeid verrichten en werd ze 's nachts verkracht. Begin 1998 viel een andere militie dat huis aan en kon iedereen vluchten. Samen met een medegevangene, Simon Ali, ging ze te voet naar Afgoye en dan naar Kismayo, daar bleven ze bij familie van Siman Ali, tot ze na vier maanden per boot naar Mombasa (Kenia) voer en vervolgens de bus nam naar Nairobi. In Kismayo had ze namelijk gehoord dat haar oom Hussein in Nairobi verbleef. Toen ze in Nairobi aankwam, was haar oom echter al vertrokken naar de Verenigde Staten. Dan ontmoette ze iemand die haar oom kende. Nadat deze persoon haar oom gecontacteerd had, hielp hij betrokkene Kenya te verlaten. Na twee maanden verblijf in Nairobi vertrok ze op 7 november 1998, in het gezelschap van een passeur, naar een voor haar onbekend land, vanwaar ze een trein nam naar België. Op 10 november 1998 vroeg ze asiel aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene, op essentiële punten in haar relaas, uitermate vaag is. Zo kon ze niets vertellen over haar eigen clan, de Asharaf. Ze kende niets over de origine van haar clan en, behalve haar eigen subclan, kende ze geen andere onderverdelingen van de Asharaf-clan. Voorts was ze nauwelijks in staat de buurt in Mogadishu waar ze was opgeroeid, Hawl Wadaaq, nader te omschrijven en kende ze slechts drie wijken in Mogadishu.

Ook met betrekking tot haar detentie, van eind 1995 tot begin 1998, blijft betrokkene(s) uiterst vaag. Hoewel ze gedurende deze ganse periode samen met vijf andere vrouwen in hetzelfde lokaal opgesloten zat, kende ze slechts de naam van één medegevangene. Daarenboven stemmen haar verklaringen over haar detentie op het Commissariaat-generaal niet overeen met eerdere verklaringen op de Dienst

Vreemdelingenzaken. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 8 december 1998) - in tegenstelling tot haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal - dat ze van april 1995 tot begin 1998 in een groot huis was opgesloten, samen met haar drie zussen.

Bovendien legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af in verband met haar vlucht uit Somalië. Zo beweerde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze op 20 september 1998 met een auto van Kismayo naar Nairobi reed, waar ze eind oktober 1998 aankwam. Vervolgens reisde ze op 8 november 1998, via een onbekend land, naar België. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld dd. 3 april 1998) alsook tijdens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal verklaart ze daarentegen dat ze vanuit Kismayo op een onbekende datum in 1998 per boot naar Mombasa reisde om dan per bus naar Nairobi te rijden. Na een verblijf van twee maanden in Nairobi vertrok ze op 7 november 1998 naar een onbekende bestemming om van daar verder te reizen naar België. Hoedanook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat toelaat haar reisweg of identiteit na te gaan.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er

vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de eerste voorwaarde betreft, een eerste middel aanvoert dat luidt :

"(...) Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het Commissariaat-Generaal stelt vast in haar beschikking :

- dat verzoekster behoort tot de ethnische minderheidsgroep ASHAFAR Reer Hussein;
- dat haar huis aangevallen en geplunderd werd;
- dat verzoekster diende bescherming te zoeken bij een familielid dat behoorde tot de Haber Gedir-militie;
- dat verzoekster na de dood van haar beschermheer ontvoerd werd en jaren opgesloten werd;
- dat verzoekster na 3 jaar kon ontsnappen, en sindsdien op de vlucht is geweest;

Zonder ook maar één van die beweringen te weerleggen, besluit het Commissariaat-Generaal :

'Uit het voorgaande blijkt dat de aanvraag van de betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van GENEVE'.

Artikel 1 Conventie van Genève stelt als grondheidsvoorwaarde :

'(...) vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een

bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (...).'

Het Commissariaat-Generaal neemt nota van de verklaring van verzoekster dat ze vervolgd werd omdat ze behoort tot een ethnische minderheidsgroep, dat zij geslagen, opgesloten en verkracht werd, dat zij ernstig vreest voor haar leven en fysieke integriteit,...

Indien het Commissariaat-Generaal de vervolging erkent wegens het behoren tot een ethnische minderheidsgroep, moet de aanvraag minstens ontvankelijk worden verklaard.

Aangezien het Commissariaat-Generaal slechts een marginaal toetsingsrecht heeft, schendt zij flagrant haar motiveringsverplichting, nu de aangehaalde motieven (vaagheid, onduidelijkheid, ...) geen uitstaans hebben met het 'kennelijk gegrondheids'-criterium waaraan de aanvraag dient te voldoen.";

Overwegende dat de asielaanvraag van verzoekster in de bestreden beslissing kennelijk ongegrond werd verklaard om verschillende motieven die worden uiteengezet in de bestreden beslissing; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon vaststellen dat verzoeksters relaas vaag was met betrekking tot de clan waartoe zij zou behoren, de beschrijving van de omgeving en de streek waarin zij opgroeide en haar detentie; dat voorts de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele tegenstrijdigheden heeft vastgesteld in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat haar detentie en haar vlucht uit Somalië betreft; dat bijgevolg de bestreden beslissing op het eerste gezicht afdoende werd gemotiveerd;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat luidt :

"(...) Schending van de formele motiveringsplicht. De kenmerken waaraan de formele motivering moet beantwoorden, zijn drieërlei :

- de motivering impliceert dat wordt verwezen naar de concrete feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing;
- de motivering moet de toepasselijke rechtsregel vermelden waarop de overheid haar beslissing steunt;
- de motivering moet eveneens aangeven hoe en waarom die juridische regels uitgaande van de vermelde feiten, tot dergelijke beslissing leiden;

(...)

In de beslissing wordt echter nergens de rechtsregel(s) geciteerd waarop het Commissariaat-Generaal haar beslissing steunt. Deze grondslag moet echter vermeld worden in de beslissingsakte, wat niet is gebeurd.";

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing betreffende de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoekster heeft genomen; dat hij zich hiertoe heeft gebaseerd op artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van voornoemd artikel zich een juist beeld dient te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat hij hiertoe alle gegevens onderzoekt die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen; dat hij in redelijkheid tot de conclusie kan komen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, door vast te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat haar verklaringen verward, onsamenhangend, onvolledig, of inconsistent zijn, of, omdat de aanvraag van de asielzoekster gesteund is op valse verklaringen, of op niet authentieke documenten; dat in de bestreden beslissing aldus op goede gronden werd vastgesteld dat het relaas van verzoekster vaag is

en gekenmerkt wordt door een aantal niet onbelangrijke tegenstrijdigheden, tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat uit de gegevens van het administratief dossier op het eerste gezicht niet kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij;

Overwegende dat het tweede middel van verzoekster niet ernstig is;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt :

"(...) Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het Commissariaat-Generaal steunt zich op onduidelijkheden in het verhaal van verzoekster om haar aanvraag af te doen als kennelijk ongegrond, zoals daar worden weerhouden :

- Het Commissariaat-Generaal beweert dat verzoekster eerder vaag is betreffende een aantal feitelijkheden in haar relaas.
Ten onrechte. Verzoekster is bekend met haar clan, met de wijk waar ze woonde, met het schooltje waar zij lager onderwijs genoot, ... Daarenboven klopt de geografische uiteenzetting van haar vluchtroute.
Daarbij moet nog gewezen worden op de omstandigheid dat verzoekster pas 12 jaar oud was toen ze vluchtte uit MOGADISHU.
Indien het Commissariaat-Generaal ervan uitgaat dat (verzoeksters) verhaal gelogen is, gaat het Commissariaat-Generaal eraan voorbij dat verzoekster goed op de hoogte is van MOGADISHU, zonder daar een verklaring voor te geven, te goed voor iemand die er nooit gewoond heeft.
- Verzoekster zou ook betreffende haar detentie uiterst vaag blijven. Volledig ten onrechte. Zoals blijkt uit de notities opgemaakt tijdens het verhoor kan toch moeilijk beweerd worden, gezien de omstandigheden, dat verzoekster vaag bleef.
- Ook zou verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende haar vluchtpoging. In feite gaat het echter om onbelangrijke details, waar verzoekster nog zelf moeilijk antwoord kan

op geven (zoals de vraag of zij op 7 dan wel op 8 november 1998 vanuit KENIA vluchtte).

Het maakt een schending uit van het redelijkheidsbeginsel om hieruit af te leiden dat de aanvraag van verzoekster 'kennelijk ongegrond' is.

Minstens dient opgemerkt dat de vaagheid van een verhaal geen uitstaans heeft met de (het) 'kennelijke ongegrondheid(s)' -criterium.";

Overwegende dat verzoekster in de huidige stand van de rechtspleging niet aantoonde dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, vermits zij niet in het bezit is van enig document dat zou toelaten haar reisweg of identiteit na te gaan; dat voor het overige wordt verwezen naar de motieven die het tweede middel van verzoekster weerleggen;

Overwegende dat het derde middel van verzoekster niet ernstig is;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel ontwikkelt dat luidt :

"(...) Bevoegdheidsoverschrijding.

Artikel 52 § 2 Vreemdelingenwet stelt :

'De Minister kan beslissen dat aan de vreemdeling (...) de toegang tot 's lands grondgebied wordt geweigerd (...) :

6/ Wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde Internationaal Verdrag'.

De Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat dit een prerogatief is die (dat) uitsluitend toekomt aan de Minister.

Dit in tegenstelling tot (de) artikel 52 § 2 Vreemdelingenwet, in welk geval de beslissing tevens kan genomen worden door de gemachtigde van de Minister. Echter, niet op grond van het 'kennelijk ongegrondheids' -criterium (cf. artikel 52 § 2, 2/).

In onderhavig geval wordt de intitiële beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dit is een manifeste schending van artikel 52 § 1 Vreemdelingenwet.(eerste onderdeel).

Daarenboven schendt het Commissariaat-Generaal zijn bevoegdheid, waar hij zeer duidelijk zijn marginaal toetsingsrecht overschrijdt, en zich inlaat met de gegrondheid van de aanvraag.

Het kan met name niet betwist worden dat de onduidelijkheden, of zelfs tegenstrijdigheden in het verhaal van verzoekster geen gronden zijn om te besluiten tot de 'kennelijke ongegrondheid' ex artikel 52 Vreemdelingenwet. (tweede onderdeel)";

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het vierde middel betreft, dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 integraal vervangt; dat, wat het tweede onderdeel van het vierde middel betreft, wordt verwezen naar de motieven ontwikkeld onder het tweede middel, die bij deze als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd;

Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tweeëntwintig februari tweeduizend,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.